

[Indenrigs- og boligministeren.]

Det ærede medlem har ikke nærmere defineret, hvad der skal forstås ved særlige omkostninger. I boligministeriet skelner vi imellem de vinterforanstaltninger, der omfattes af forligsinstitutionens formands „Kendelse af 1. september 1950 vedrørende foranstaltninger til etablering af vinterbyggeri indenfor murer- og tømmerfaget“, og de foranstaltninger til vinterbyggeri, der går herudover. De førstnævnte er jo ikke særlig omfattende og egentlig kun, hvad der hører med til almindelig god byggeskik. Det drejer sig fortrinsvis om afdækning og frostsikring af materialer. Udgifterne er heller ikke særlig betydelige, og derfor forudsætter vi, at de er medtaget ved afgivelsen af mestrenes tilbud. Da disse foranstaltninger er overenskomstmæssigt fastlagt, mener jeg, det er rigtigt, at eventuelle vinterudgifter af denne art altid er indbefattet i de afgivne tilbud.

Med hensyn til vinterforanstaltninger herudover gælder, at vi ikke ved statslånsbyggeriet kræver sådanne foretaget. Der er derfor heller ikke tale om, at vi herfra stiller noget krav om, at udgifterne herved skal være indeholdte i tilbudene. Vi beder imidlertid bygherrerne om, såfremt man ønsker at anvende udvidede vinterforanstaltninger, at fremsende en redegørelse for disse og udgifterne i forbindelse hermed, og udgifterne bliver kun honoreret med statslån, såfremt der efter husets færdiggørelse præsteres fornøden dokumentation.

Endvidere har det ærede medlem spurgt, om jeg finder det rimeligt, at ministeriet søger licitationssager afgjort i strid med gældende praksis, f. eks. ved at oversende sager til prisdirektoratets afgørelse, uanset om det drejer sig om prissager eller andre licitationsspørgsmål.

Jeg forstår ikke helt dette spørgsmål. Licitationsordningen hører, hvadenten det drejer sig om prissager eller andre licitationsspørgsmål, under ministeren for handel, industri og søfart, under hvem prisdirektoratet som bekendt henhører. Når bygherrer eller andre retter henvendelse til boligministeriet om licitationsspørgsmål og vi ikke er i stand til straks at afvise sagen, sender vi derfor sådanne sager til afgørelse hos prismyndighederne.

Jeg må derfor afvise, at boligministeriet

skulle søge licitationssager afgjort i strid med gældende praksis.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Poul Møller* til undervisningsministeren.

Hvad agter undervisningsministeren at foretage for at bringe statsradiofoniens fortolkning af familielicens i overensstemmelse med finansudvalgets beslutning?

Poul Møller: I disse dage meddeler statsradiofonien daglig lytterne, at der fra 1. april træder en ordning med familielicens i kraft, hvorved samme licensbetaling på 30 kr. kan omfatte flere radioapparater; men det præciseres udtrykkelig i denne meddelelse, at radioapparaterne, der skal være omfattet af denne samlede licens på 30 kr., skal anvendes af familien, således at de apparater, som anvendes indenfor samme husstand af medhjælpere, husassistenter m. v., ikke er omfattet af familielicensordningen. Dette strider imidlertid formentlig mod den opfattelse, som rådede i dette høje ting og i folketingets partier, da sagen i sin tid blev forelagt og fik tilslutning fra finansudvalget, i hvert fald fra dets flertal.

Grundlaget for finansudvalgets arbejde var en skrivelse fra undervisningsministeriet til finansudvalget af 25. november 1953, hvori det hedder — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Samtidig har radiatorådet indstillet, at der foretages en forhøjelse af radiolicensen, således at den almindelige licens for finansåret 1954—55 fastsættes til 20 kr., og i forbindelse hermed foreslås indført en“ — og så kommer det næste ord, anført i gåseøjne — „familielicens“ på 30 kr. årlig, som skal omfatte brugen af modtagerapparater tilhørende licensindehaveren og ægtefællen, børn, plejebørn, forældre og søskende til ægtefællerne, for såvidt licensindehaveren forsørger dem og apparaterne er opstillet i licensindehaverens bolig.“

I slutningen af skrivelsen hedder det:

„Endvidere udbeder man sig finansudvalgets tilslutning til, at radiolicensen for finansåret 1954—55 fastsættes til 20 kr., og at der i forbindelse hermed indføres